

hodnutím příp. opatřením adm. úřadu po smyslu § 2 zák. o ss, a tu shledal toto:

Nař. rozhodnutí založeno je na předpisu § 26 zák. z 19. března 1923 č. 50 Sb. na ochranu republiky. Cit. zákon přikazuje v § 26 do kompetence politického, případně policejního úřadu vydávati nařízení, aby byly odstraněny pomníky, nápisy a jiné památky umístěné na veř. místě, nebo tak, že jsou viditelné z veř. místa, jsou-li rázu protistátního, nebo jsou-li zřízeny některému členu rodin panovavších ve státech tam uvedených.

Instanční postup pro záležitosti toho druhu zákon ten nestanoví. Jest proto v tomto směru použití všeobecných norem upravujících instanční postup u úřadů politických. Sporná záležitost vznikla na Slov. Pro území Slov. jest takovou normou zák. článek XX z r. 1901.

Žal. župní úřad ve Zvolení v nař. rozhodnutí přihlížel také k ustanovením tohoto zákona. Než maje na zřeteli, že nař. rozhodnutím nařízení úřadu I. stolice, aby odstraněny byly zbylé součásti pomníku Kossuthova z náměstí republiky v L., potvrdil, připojil poučení právní, že podle § 2 zák. čl. XX : 1901 proti jeho rozhodnutí není odvolání přípustno. Žal. úřad však přehléd, že podle § 12 cit. zák. článku předpis jeho § 2 se nevztahuje na záležitosti spadající v obor příslušnosti správního soudu. Poněvadž pak není normy, jež by řešení sporů vzniklých z použití § 26 zák. č. 50/1923 z příslušnosti nss-u vylučovala, nýbrž naopak, jakmile strana tvrdí, že rozhodnutím úřadu správního bylo její subj. právo porušeno, spor takový podle § 2 zák. o ss před nss náleží, nemá v záležitostech toho druhu, o jaký se zde jedná, instanční omezení stanovené v § 2 zák. č. XX : 1901 místa a připouští se všeobecný pořad končící ministerstvem vnitra, jako nejvyšším úřadem politickým.

Za tohoto stavu věci bylo by vlastně stížnost odmítnouti jako nepřipustnou. Ježto však okolnost, že strana obrátila se stížností na nss, ač rozhodnutí stížností napadené nebylo konečným rozhodnutím poslední instance správní, byla přivoděna nesprávným právním poučením, jež žal. úřad svému rozhodnutí připojil, jest v tomto právním poučení spatřovati podstatnou vadu řízení.

Č. 6214.

Administrativní řízení (Slovensko): Každé rozhodnutí okr. a žup. úřadů na Slov. musí býti opatřeno právním poučením.

(Nález ze dne 11. ledna 1927 č. 144).

V ě c: Sidonie S. ve V. proti župnímu úřadu v Turč. Sv. Martině o cestovní pas.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y: St-lčinně řádně doložené žádosti o vydání cestovního pasu okr. úřad v Turč. Sv. Martině rozhodnutím ze 7. srpna 1925 nevyhověl. Odvolání st-lčino župní úřad v Turč. Sv. Martině rozhodnutím ze dne 2. září 1925 zamítl.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí nss uvážil:

Stížnost směřuje proti rozhodnutí župního úřadu ve věci vydání cestovního pasu. Nss vyslovil však již ve svém nál. Boh. 4347/25 adm., právní názor, že ve věci cestovních pasů na Slov. není rozhodnutí župního úřadu — třeba souhlasné s rozhodnutím úřadu okr. — konečné. Byla by tedy vlastně stížnost nepřipustna podle ustanovení § 5 zák. o ss.

Ze správních spisů i ze stížnosti je však vidno, že st-lka byla ku podání stížnosti svedena tím, že rozhodnutí žal. župního úřadu nebylo opatřeno vůbec žádným poučením právním.

Podle ustanovení § 96 župního řádu č. 125.000 z r. 1886, vydaného býv. uh. min. vnitra, jež na Slov. dosud je v platnosti, má každé rozhodnutí úřadu I. a II. stolice obsahovati náležité poučení právní. Zakládá tedy tento nedostatek podstatnou vadu. Stížnost také vadu tu vytýká.

Pro tuto podstatnou vadu slušelo nař. rozhodnutí zrušiti podle 2. odst. § 6 zák. o ss.

Č. 6215.

Státní zaměstnanci: I. * Předpis § 29, odst. 4. služ. pragmatiky nebyl dotčen předpisy §§ 8 a 13 zákona č. 286/1924. — II. * Výrok úřadu o ztrátě služebních požitků ve smyslu § 29, odst. 4 služ. pragmatiky může se týkati i požitků již vyplacených a tedy i požitků za dobu minulou.

(Nález ze dne 11. ledna 1927 č. 224.).

Věc: Vladislav N. ve V. (adv. Dr. Frt. Flaschner z Prahy) proti Civilní správě Podkarpatské Rusi (odb. rada Dr. Karel Ludwig) o zastavení služebních platů.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výměrem žal. úřadu ze 13. června 1925 přeložen byl st-l dnem 1. července 1925 z úřední potřeby od župního úřadu ve Vel. Sevljuši k hlavnoslužnovskému úřadu v Mukačevě. St-l podal proti přeložení tomu stížnost k min. vnitra, byl však výměrem žal. úřadu z 27. června 1925 vyrozuměn, že úřad na svém rozhodnutí ze 13. června 1925 trvá. Když pak župan v Mukačevě dne 31. července 1925 podal zprávu, že st-l dosud službu v Mukačevě nenastoupil, zastavil žal. úřad nař. rozhodnutím dle odst. 4 § 29 služ. pragmatiky dnem 26. července 1925 st-li výplatu veškerých požitků, jelikož bez dostatečného důvodu omluvného od 27. července 1925 nekonaá službu.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvažoval nss takto:

St-l namítá, že případ jeho vyřízen byl na základě §§ 8 a 13 restriktivního zák. z 22. prosince 1924 č. 286 Sb. tím, že st-l byl přípisem žal. úřadu z 31. srpna 1925 vyrozuměn o úmyslu žal. úřadu, dáti st-le do trvalé výslužby na základě ustanovení § 8 odst. 4 a § 13 cit. zák. a že konečně výměrem žal. úřadu ze 16. září 1925 byl na základě § 13 cit. zák. dán do trvalé výslužby. Ježto pak dle § 30 odst. I. cit. zák. veškeré služební a pensijní předpisy a smlouvy tomuto zákonu odporující pozbyly platnosti, byl prý předpisem §§ 8 a 13 restriktivního zákona předpis § 29 služ. pragmatiky změněn, a nemohl prý proto úřad předpisu § 29 služ. pragmatiky na st-le upotřebiti.